

אצט

יום ראשון ג' באלול תשנ"ו, 18 באוגוסט 1996 AUGUST 18 VOL 78/23430 שקלים
שירות למנויים 03-5121333 (בין השעות 12:00-06:30) מענה קולי בשאר שעות היממה
כולל מע"מ, באילת 4.70 שקלים

אמנות / סמדר שפי

ההצגה הטובה ביותר בעיר

פרויקט האמנות בתחנה המרכזית. אוצרת: רחל סוקמן

פרויקט האמנות בתחנה המרכזית נמשך כבר קרוב לשנה, והופך לאט לאט לגוכחות די קבועה ומבורכת באמנות הישראלית. למרבה הצער, חשיבותו אינה נעוצה באיכות האמנות שהוצגה בו עד כה אלא בעצם היותו מעבדה לניסויים, ובמה פחות מחייבת מגלריה או ממוזיאון לאמנים צעירים או לאמנים מבוססים. אם יימשך הפרויקט לפי התוכניות של האוצרת והיוזמת, רחל סוקמן הוא יבנה תשתית להייררכיה מסודרת, שתסרה כל כך בעולם האמנות המקומי.

האמנים שסוקמן מציגה את עבודותיהם אינם שייכים לזרם המרכזי של האמנות. הם מייצגים צירוף של צעירים, אמנים לא ישראליים, ואמנים שפועלים זמן רב בשוליים. 23 אמנים מציגים כעת בתחנה, חלקם החלו להציג

כבר בינואר ואחרים קיבלו את החללים רק לפני כשלושה חודשים. האמנים לא צריכים לכתוב בחלל העומד לרשותם עבודה מוגמרת אלא יכולים, וכך עושים רבים, להתייחס לחלל כאל סטודיו שבו הם עובדים על יצירה.

גבי קלומר, האמן המוכר ביותר המשתתף בפרויקט הוא מאז לה שממשיכים לעבוד בחלל מאז חודש ינואר. קלומר משתמש בחד נות שקיבל כאתר למיצגים שאר תם הסריט בווידיאו והם משמשים לו כחומר לעבודות. החלל הריק במרבית הימים עשוי כך שקירות הווכות משני צדיו (כך בנויות רוב התנויות) משוחים בוואליץ פעם בחלק העליון ופי עם בתחתון. המראה המתקבל הוא של טשטוש. הוא אמנם מעניין, אבל כדי להבחין בו דרוש ריכוז של העוברים והשבים - דבר שאינו שכיח במקום כזה. המקום חשוף לקהל גדול שתולף במסדרונות, אבל נראה שקהל זה יטרח להתבונן באמנות רק אם

היא תרתק אותו ביותר מניואנס חזותי. עם זאת מרבית האמנות שנעשית במקום אינה מתייחסת לעצמה כאמנות בחלל ציבורי, שמודעת לכך שעליה לכבוש את מקומה לעומת שלל הגידויים החזותיים האחרים במקום. כך הרי פך חלקו הגדול של הפרויקט, למרות מיקומו בחלל ציבורי, למקום של דיבור אידיאולוגי שמיועד לקהל מצומצם יחסית. גלעד אופיר שקיבל שלושה חללים משתמש בהם להמשיך סדרת עבודות שצמחו בארטפרי קוס 1994. בזמנו צילם אופיר אנשים שהורמנו לכניסה למרזאון ויאון ישראל ופיתח את התצלום מים לגודל טבעי על שקפים. כאן הוא מיקם שקפים כאלה בתוך חללי חנויות ריקים שאת רצפתם כיסה כחומר לבן. בכך הוא מבטא את הבריור, את ההתבוננות באינדיווידואל בתחנה, ששפתה היא שפת המאסות. הרי עיון שיכול היה להיות מעניין לא מצליח להתממש באופן מר-תק מספיק.

מעמד, ממשיך בתחנה את סוג העבודה שעשה במקומות אחרים. אלא שכאן הוא משתמש בשעווה מותכת שמוצמדת לקיר. בחלל שלו מוצגת רמות גבר עירום (בדומה למה שהציג במוזיאון ניקרדאדא לפני כשנתיים), ושתי מברשות שינים מוגדלות. בחד לל שלו בולטת התחושה שמדובר עוד בתהליך וההמשך

ממשיך בתחנה את סוג העבודה שעשה במקומות אחרים. אלא שכאן הוא משתמש בשעווה מותכת שמוצמדת לקיר. בחלל שלו מוצגת רמות גבר עירום (בדומה למה שהציג במוזיאון ניקרדאדא לפני כשנתיים), ושתי מברשות שינים מוגדלות. בחד לל שלו בולטת התחושה שמדובר עוד בתהליך וההמשך

מעמד, ממשיך בתחנה את סוג העבודה שעשה במקומות אחרים. אלא שכאן הוא משתמש בשעווה מותכת שמוצמדת לקיר. בחלל שלו מוצגת רמות גבר עירום (בדומה למה שהציג במוזיאון ניקרדאדא לפני כשנתיים), ושתי מברשות שינים מוגדלות. בחד לל שלו בולטת התחושה שמדובר עוד בתהליך וההמשך

מירה צדר, מתוך פרויקט האמנות בתחנה המרכזית

בלתי-קריאים. הדיבור על העדר משמעות של מלה בתוך ההקשר החזותי החזק מאוד של התחנה מעניין. גם הרמיזה לכיוון של עיצוב חלונות בחנויות ספרים, שיוצר תחילה רושם של תנות רגילה אך מומינה, הוא מוצלח. עצמון גנור, אמן שכבר צבר

עשוי להיות מעניין. רם סמוכה, אמן נוסף שעבודתו תו מתמשכת מאז ינואר, פיתח חדר שקירותיו מכוסים צילומי קסטוסים בשחור-לבן ועל התק רה רשת שחורה שמשמשת כחף לאות. הנושא הכפול, המשמעות הפוליטי-מיתית של הקסטוס